

Sygn. akt III CNP 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa R. R.
przeciwko T. S. i H. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi pozwanej H. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 czerwca 2012 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wstępny i częściowy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 czerwca 2010 r. w ten sposób, że uznał roszczenie powoda o zapłatę za uzasadnione do zasady.

Pozwana wniosła od tego wyroku skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na naruszenie prawa procesowego (art. 177 § 1 pkt 3, art. 5, art. 177 § 2, art. 378 k.p.c.) oraz podnosząc niezgodność zaskarżonego wyroku z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek limitujących dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego orzeczenia jest wyrządzenie szkody, rozumianej w doktrynie i orzecznictwie jako rzeczywista strata majątkowa (uszczerbek w majątku) (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, nie publ., lub z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, nie publ.). Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona nie później niż w chwili wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, Izba Cywilna 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, Izba Cywilna 2008, nr 12, s. 52).

Wyrok wstępny, przesądający zasadność roszczenia, nie podlega wykonaniu i nie może być przyczyną szkody strony; o ewentualnym powstaniu szkody może zdecydować dopiero wyrok końcowy i wynikające z niego przesunięcia majątkowe między stronami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, Izba Cywilna 2011, nr 10, s. 52). Ponadto nie można wykluczyć, że po przesądzeniu zasady odpowiedzialności pozwanego wyrokiem wstępnym, powód nie wykaże, że usprawiedliwione jest jego żądanie zasądzenia konkretnej kwoty świadczenia i wówczas powództwo o świadczenie musi zostać oddalone (wyrok z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CNP 53/10, nie publ.).

Wyrok wstępny, przesądający zasadność roszczenia, jest oparty na podstawie materialnoprawnej; na jakimś konkretnym przepisie prawa pozytywnego (przedmiotowego), który tę zasadę ustanawia lub określa. Nie może być zatem sprzeczny z przepisami prawa procesowego, a tylko takie przepisy skarżąca powołała. Zatem występuje brak konstrukcyjny skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 4/15, nie publ.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

(eb)